

Bijzondere bidders

TEKST: BERT VAN DER KRUK FOTO'S: DUCO DE VRIES

Bidden om genezing

Janneke Vlot (56) genas wonderlijk van een 17 jaar durende ziekte.

“Het gebed was altijd al met mijn leven verweven. Dat is tijdens mijn ziekzijn alleen maar sterker geworden. Ik was niet eenzaam, want ik heb een lieve man en kinderen. Maar ik was veel alleen en mijn wereldje werd steeds kleiner. Vaak had ik zo'n pijn dat ik niet wist waar ik het zoeken moest. Dan riep ik het echt uit: Help me, Heer, doe iets!

Ik was op mijn knie gevallen, gewoon in de keuken. Dan krijg je een ontsteking, dat is heel normaal. Bij mij sloeg dat proces op hol, met als gevolg dat al mijn zenuwen open stonden als een soort microfoons. Alles deed me pijn. De dokter zei dat ik zes weken rust moest houden. Ondertussen werd het alleen maar erger, ook nadat ik geopereerd was. Pas twee jaar later bleek dat ik posttraumatische dystrofie had.

In het begin kon ik nog op krukken strompelen, daarna kwam er een bed in de kamer. Ik kreeg de ene na de andere behandeling; ze hebben echt alles geprobeerd. Er waren jaren dat ik vaker in het ziekenhuis was dan thuis bij mijn gezin. Ik had zo weinig energie.

Ik kon mezelf amper verzorgen, laat staan de rest. Ik ben nooit boos geweest of wanhopig, wel erg verdrietig. Vanaf het moment dat wij trouwden, hebben mijn man en ik altijd samen gebeden. Hardop. Mijn man bad iedere dag om genezing, al die jaren. Ik heb er steeds in geloofd dat zoiets ook echt kon gebeuren. Maar dat werd pas concreter nadat we samen met een gebedsgroep gingen bidden. Dat was een omkeer voor ons, dat kenden we in onze kerk niet.

Nadat ik in München drie keer geopereerd was en in het Erasmus was terechtgekomen, wisten de artsen het ook niet meer. Het boek ging dicht, zegt mijn man altijd, het kwam op de schoorsteen te staan. Toen

hoorde ik van genezingsdiensten in Leiderdorp. Dat was iets onbekends en ik heb geworsteld met de vraag of ik er wel naartoe zou gaan. Maar ik ben gegaan. Vol spanning en verwachting. Ik nam mijn laarzen mee, want ik dacht: als ik straks genezen ben, ga ik niet op mijn sokken naar huis. Ik had weleens gelezen dat mensen warm worden als er met ze gebeden wordt of dat ze voelen dat er iets in hun lichaam verandert. Ik voelde na de eerste keer niks. Daarna is er nog een keer gebeden. Ik dacht: de enige manier om te kijken of ik echt genezen ben, is te gaan staan. En te stampen met mijn voet. Normaal zou zoiets ondraaglijke pijn

hebben opgeleverd. Nu niet, ik kon gewoon stampen. Alles was weg, ook de pijn uit de rest van mijn lichaam. Mijn been was altijd opgezet, maar ook dat was nu normaal. Ik kon gewoon mijn laarzen aantrekken. Toen we in de nacht thuiskwamen, ben ik meteen gaan fietsen op de dijk. Ik ben direct gestopt met de medicatie, ook de morfine, en kreeg geen ontwenningssverschijnselen. Op zich vond de professor in Rotterdam dat al

een wonder. Toen ik hem het nieuws vertelde, had hij tranen in zijn ogen. ‘Dit gun ik iedereen’, zei hij, ‘maar ik kan het niet geven’.

Vorig jaar hebben we een dankdienst gehouden, tien jaar na mijn genezing. Veel mensen denken dat ik sindsdien in een soort hemel terecht ben gekomen. Maar misschien ervaar ik de gebrokenheid nu wel sterker, omdat ik zoiets moois heb meegemaakt. Het gewone leven gaat door, pijn en verdriet ook. In ons gezin is veel gebeurd: echtscheidingen, ziekte, moeilijkheden op de zaak. Maar ik weet dat het gebed krachtiger is dan wat ook. Het kan me boven alles uit tillen.” >

**Het gebed
kan me boven
alles uit tillen**

Maak ons rein

Jan Minderhoud (60) bidt al bukkend om zwerfvuil op te rapen

“Twaalf jaar geleden ben ik begonnen. We woonden, tussen twee verhuizingen in, tijdelijk in het buitengebied en daar zag ik hoeveel troep er langs de weg lag. Eenmaal terug in Ermelo zag ik het ook op straat. Dat irriteerde me enorm. Het is toch onvoorstelbaar dat je zomaar je afval in de publieke ruimte gooit, soms zelfs náást de vuilnisbak! Vanaf dat moment ben ik zwerfvuil systematisch gaan opruimen. Zo bestrijd ik mijn ergernis en doe ik iets goeds voor de omgeving. Vervolgens dacht ik: als ik dan toch buk, kan ik net zo goed bidden. Heer ontferm u, over de mensen die dat vuil daar neer flikkerden. Gaandeweg is het ook een gebed geworden voor alle mensen die ik begeleid; die neem ik mee in mijn gebed. Niet dat ik elke keer dat ik buk voor een blikje aan al die mensen denk, maar ik draag ze mee in mijn hart. Soms bid ik ook: Heer, maak ons rein voor U. Ik ben een echte voorbidder, voor mensen en een wereld in nood. Omdat we er een zootje van maken.

Ik bid vanuit het vertrouwen dat God iets met die gebeden doet. God is een God van relatie en communicatie. Bidden is voor mij dus niet een kwestie van mezelf kietelen, het is geen gesprek met mezelf. Ik ben een krachtig pleitbezorger van gebedsvormen waarbij je niet steeds je hersens moet laten kraken. Het zwerfvuilgebed is opgenomen in een bepaalde handeling, een beweging. Dat vind ik prettig, mijn hoofd is toch al zo actief. Niet alleen omdat ik een denker ben, ook omdat ik hoog-sensitief ben. Ik gedij erg goed bij momenten dat ik niet meer hoeft na te denken.

Ik kom uit een hervormd nest in Domburg. Mijn vader bad aan tafel enkele standaardgebeden. Toen ik zelf actief gelovig werd, ontdekte ik dat een

gebedsleven meer mogelijkheden biedt. Gaandeweg heb ik dat ontwikkeld. Ik kwam erachter dat God aanspreekbaar voor je is, als een vader met wie je gewoon kunt praten. Rond mijn twintigste zag ik op een studentenkamp dat iemand ‘stille tijd’ hield. Hij had dus tijd met God. Ik dacht: goed idee, ga ik ook doen.

Ik heb twee jaar op een accountantskantoor gewerkt. Al snel wist ik dat ik daar weg moest. Daarna ging ik theologie studeren. Toen ik die studie had afgerond, was ik hersteld van een depressie en ontdekte ik dat het niet goed voor me zou zijn

als ik fulltime de lasten van een kerkelijke gemeente op me zou laden. Ik koos voor een parttime baan in de luwte van de kerk. Ik moet altijd een beetje met de rem erop leven. Door te veel interactie is mijn emmertje snel vol.

Beweging is goed voor me, ik sport veel. Ik moet vaak naar buiten. Als ik buk en bid, maak ik mijn hoofd leeg. Na dit gesprek met jou moet dat ook.

Dan maak ik een mooi hardlooprondje door het bos. Ik neem twee zakken mee, die om mijn schouders kunnen; voor blikjes en voor flesjes. Op de fiets gebruik ik twee andere zakken. En ik heb ook een zondagse zak, die mee kan in de trein.

Ja, ik pak het gestructureerd aan. Mijn obsessie is een beetje doorgeschoten. Maar ik raap alleen op wat gerecycled kan worden, ik stop niet meer voor elk papiertje. Ik lever het in bij de gemeente Ermelo en krijg er een paar euro voor het goede doel voor. Dit jaar had ik als doelstelling twee containerzakken per week. Dat is gelukt. Misschien moet ik er om fysieke redenen ooit mee stoppen. Maar met bidden zal ik altijd doorgaan. Als je mij onthoofd, bidt mijn lichaam nog een poosje door.” >

**Als je mij
onthoofd, bidt
mijn lichaam
door**

Los van het wereldse

Ipek Bayindir (34) bad haar mooiste gebed in Mekka.

“Ik ben tweetalig opgevoed, Turks en Nederlands. Mijn geloof beleef ik in het Turks, en als ik verzen uit de Koran lees, is dat in het Arabisch. Dat maakt praten over het gebed lastig voor me; ik zit nu continu in mijn hoofd te vertalen. Ik heb echt nog nooit in het Nederlands gebeden. Als ik me richt tot Allah, is dat in het Turks, omdat in die taal voor mij veel meer emotie zit.

Ik bid veel, niet alleen vijf keer per dag, maar continu. Als ik in de auto zit, op weg naar een gesprek of vergadering, bid ik dat het goed mag gaan. Ik spreek goede intenties uit voor mensen die ziek zijn of problemen hebben. Het is een onderdeel van mijn leven geworden, een *way of life*. Ik heb altijd iemand die naar mij luistert, ongeacht waar ik ben. Ik krijg niet altijd antwoord, maar voel het in mijn hart. Dat geeft me kracht.

Ik ben geboren en getogen in Apeldoorn. Mijn ouders zijn best religieus, orthodox. Zij hebben mij alles meegegeven over de islam. Op mijn negende ging ik al naar de moskee om de Koran te lezen, eerder dan de meeste anderen. Dat leek me

gewoon leuk, ik wilde het leren. Dat heb ik op andere gebieden ook: als ik iets écht wil, ga ik ervoor. Ik ben door mijn ouders niet echt gestimuleerd me verder te ontwikkelen, maar wist al vroeg dat ik wilde studeren. Dat heb ik ook gedaan, communicatiemanagement. Ik vind het belangrijk om onafhankelijk en zelfstandig te zijn.

In mijn puberteit werd ik een ander kind. Ik had wel alles geleerd van mijn ouders en op de Koranschool, maar ik bad niet vijf keer per dag. Ik probeerde het wel, maar hield er dan na een paar maanden weer mee op. Ik was ook niet gesluierd, terwijl dat volgens de wetten van de islam vanaf mijn dertiende had gemoeten. Ik was er niet van overtuigd, ik voelde de

behoefte niet. Dat veranderde pas rond mijn twintigste.

Ik zat toen net op het hbo. Ik voelde leegte, ik miste iets. Ik geloofde wel, maar was niet honderd procent praktiserend. Ik worstelde daar al langer mee. Samen met een vriendin had ik het er vaak over. We voelden ons een beetje schuldig omdat we alleen maar met dit wereldse leven bezig waren en niets investeerden in het leven hierna, dat belangrijker is en eindeloos. We wilden het geloof integreren in ons leven.

In het tweede jaar van de opleiding ging ik een hoofddoek dragen. Heel spannend. De eerste dag ging ik met een paar vriendinnen winkelen in Deventer en droeg ik een hoofddoek uit mijn moeders kast. Een joekel van een ding, echt heel lelijk. Maar het voelde zó goed, dat ik in tranen ben uitgebarsten. De reacties op school waren soms heftig. Iedereen kende mij zonder hoofddoek, als moderne vrouw. Nu gaven ze me het gevoel alsof ik eeuwen terug in de tijd werd geplaatst. Soms zeiden ze dat ook letterlijk. Maar mijn hoofddoek bedekt

niet mijn hersenen hoor, zei ik dan; ik kan nog steeds nadenken. Juist op zulke momenten komt mijn vechtersmentaliteit boven.

Vier jaar geleden ging ik met mijn man naar Mekka, op bedevaart. Het mooiste gebed heb ik daar tegenover de Kaäba verricht, het gebed waarin ik samen met duizenden andere biddende mensen volledig geconcentreerd was op Allah en helemaal los van het wereldse. Ik kan niet beschrijven wat er toen gebeurde, zo mooi. Het kleedje dat ik in Mekka bij me had, gebruik ik nog elke dag. Het is helemaal kapot, maar ik kan het niet weg doen. Elke keer als ik het gebruik, moet ik aan dat moment in Mekka denken.” ❖

**Ik bid in het
Turks, dat heeft
meer emotie**